

זכור לי טיול השונה בתכלית משאר טיולים.

היה זה באחד מלילות השבת הקרים ביוטר של חורף במטולה. أما קבועה שעת הרחצה שלנו באותו ערב, תהיה לפני השינה ומהאמבטיה (גיגית נחשת גדולה) — ישר למיטה. אך ובו גחלים לוחשות הוכנס לחימום החדר, שהיא סגור כמעט הרטיט, ואנחנו מתאמבטים להנטנו כשאما מנחת על המלאכה ומשגיחה שלא תחמק לה אוזן כלשי ותשאר יבשה ר"ל; והעיקר, שנקייד על רכיסת כל הכתוריים בלבוש הלילה עשוי פלנל עם ביתנה וסגור עליינו גם הוא כמעט הרטיט, כי הלא האויב מספר 1 הוא חסר חיים בשעת הרחצה ולאחריה.

הכל טוב ויפה אלא שלפתע התחל החדר וכל אשר בו סובב, סובב, הראש נעשה כבד, עמנואל הצער שבחברה התעלף ו... מה קרה? נראה שהגחלים הלחשות ואולי היו ביןיהם גם קצת פחמים שעדיין לא בערו די צרכם — הם שגרמו לכל הסחרחות והבלבולת זו. מיד הזעק האדון הורביז (חובש, שהיה אז ה"צוות הרפואי" כולם במושבה) והוא פקד להנעילנו (בלי גרבים ולא להתעכב לרכיסת הנעלים) ולהלבישנו מעילים (על בגדי הלילה בלבד), הוציאנו אל הרחוב והחל פושע עמנוא ומאיצ' בנו למהר בהליכה. אוחזים יד ביד צעדנו לאורך כל הרחוב הלווי וחזרו ואז הוחזרנו הביתה.

اما, מפוחדת וمبرהלה ועדיין חרדה לבאות, השכיבה אותנו זה בצד זה לרוחב מיטה הגדולה וכיסתה אותנו בכל השמיימות שהיו בבית. עד מהרה נרדמנו ויישנו שנות ישרים ועוד אמא שאפילו לא שכבה אותו לילה, ניגשת מדי פעם